

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ δρ. 8,—

Ἔτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 8

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἡ παραγγελία καὶ τὰ ψώνια εἰς τὴν πόλιν ἐτελείωσαν γρήγορα καὶ τὸ ἀμαξάκι ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμον τῆς Ροχέττης μὲ τὴν συνήθη του ταχύτητα.

Τὰ δύο ἀδελφία δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον διόλου τὴν συνάντησιν, τὴν ὁποίαν

εἶχαν κάμῃ πρὸ δύο ὥρῶν, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν ἕνα ἄνωρον νὰ ἐξορμᾷ ἀπὸ ἕνα θάμνον καὶ νὰ ρίπτεται ἐμπροσθεν τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα πρὸς στιγμὴν τὸν παρέσυραν,

Δὲν ἐφοβήθησαν οὔτε ὁ Πέτρος οὔτε ἡ Καμίλλη. Αὐτὴ ἔδραξεν ἀμέσως τοὺς χαλινούς, ἐνῶ ὁ ἀδελφός της ἔβγαζε τὸ ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε ἐπάνω του εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐσηκώθη ὁρθίως, ἐπυροβόλησε μίαν φορὰν εἰς τὸν ἀέρα καὶ σημαδεύων ἔπειτα τὸν ἀλήτην, τοῦ ἐφώναξε :

— Ἀφισέ μας νὰ περάσωμε γιὰτὶ ἐστὶν ἀναψα !

Θρασὺς πρὸ τῶν ἀνυπερασπίστων παιδιῶν, ὁ ἄθλιος ἐδειλίασε πρὸ τοῦ ὄπλου. Ἀμέσως ἄφισε τὰ γαϊδουράκια, τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησαν μὲ τριποδιομόν, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ τὸν σημαδεύῃ, φοβούμενος μὴ τοῖς ἐρριπτε πέτρας μακρόθεν.

Ὅταν κάθε κίνδυνος ἐξέλιπεν, ὁ νεανίας ἐκάθησεν ἡσυχα, ἔπιασε πάλιν τὰ ἵμνια καὶ ἠρώτησε τὴν ἀδελφὴν του :

— Φοβήθηκες ;

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ γενναία Καμίλλη· ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω κ' ἐγὼ νὰ μεταχειρίζομαι ὄπλα· πρέπει νὰ εἶνε

κανεῖς εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίζεται μόνος του ὅταν δὲν ἔχῃ πλέον οὔτε μπαμπᾶ οὔτε μαμμὰ διὰ νὰ τὸν ὑπερασπίζουν.

— Ἐγχεῖς δίκχο, Καμίλλη, καὶ ἀπὸ αὔριο θ' ἀρχίσωμε. Ἐγὼ ἀρχισα νὰ ρίχνω μὲ τὸ μικρὸ μου «Φλωμπέρ» ἀπὸ δέκα χρονῶν. Μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο τώρα ποὺ εἶσαι δεκαπέντε. Ἀλλῶς τε, γυμνάζων σένα, θὰ γυμνασθῶ κ' ἐγὼ καλλιτέρας.

Δὲν εἶπαν τίποτε εἰς κανένα περὶ τῆς

ἐπιθέσεως τοῦ ἀλήτου, φοβούμενοι μήπως ἐφθανε καὶ εἰς ταῦτά τῆς μαρκησίας. Πρὸς τί νὰ τρομάξῃ, ἀφοῦ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ;

Τὴν ἐπαύριον τὰ δύο ἀδελφία ἀνεχώρησαν πάλιν μαζί, μὲ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τοῦ Δυράν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Καμίλλη θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ροχέττην μόνη, θὰ ἤρχετο δὲ πάλιν νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφόν της εἰς τὰς εἴς.

Θὰ ἐφθαναν τὰ κάρβουνα, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ν' ἀποθηκευθοῦν καὶ νὰ τὰ πληρώσῃ· ἡ παρουσία της ἐπομένως ἦτο ἀπαραίτητος εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἄλλως τε τὰ πάντα ἐγείναν ἐν τάξει.

Ἡ Ὀνωρίνα, μ' ὅλα τὰ εἴκοσι χρόνια της, ἦτο ἀδελφία καὶ ἀπειρος ὡς παιδί τεσσάρων ἐτῶν, ἐξεπλήσσετο δὲ πολὺ νὰ βλέπῃ τὴν νεαρωτάτην ἐκείνην κῆρην ἀναπτύσσουσαν ἐπιτηδεύματα καὶ νοημοσύνην ὥριμου γυναικὸς καὶ μαντεύουσιν πᾶν ὅτι δὲν ἤξευρε μ' εὐφυΐαν θαυμαστήν. Μολοντοὶ ποτὲ δὲν τὸ ἔκομεν οὔτε εἶχεν ἰδῇ νὰ τὸ κάμουν ἄλλοτε, ἡ Καμίλλη τῆς ἐδειξε νὰ ἀνάπῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ καλοριφέρ, τοῦ ὁποῖου ὁ μαρκήσιος εἶχε δεῖξῃ καὶ εἰς τὰς δύο τὸν ἀπλούστατον μηχανισμόν. Μετ' ὀλίγον εὐχάριστος θερμότης διεχύθη παντοῦ.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε μὲ τὰ ἐργαλεῖά του, διήλθε ὅλην τὴν ἑσπέραν μὲ τὸ νὰ γυμνάζεται νὰ τὰ λύνῃ καὶ νὰ τὰ δένῃ. Εἶχεν ἤδη προιονίσῃ σάνιδας δρυὸς καὶ ὑπεσχέθῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν του νὰ τῆς κατασκευάσῃ ἐντὸς ὀλίγου ἕν ὥριον σπιτάκι διὰ τὰς πᾶ-

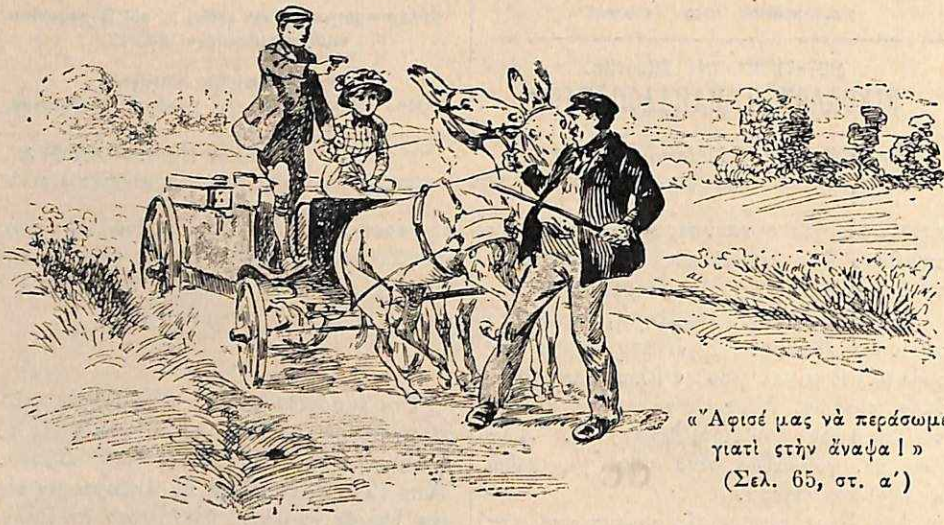
«Ἡ αὐλὴ ἦτο θαυμασία...» (Σελ. 66, στ. β'.)

πιες της. Τυφώντι, έντος όκτώ μόνον ήμερών έμαθε νά εργάζεται εξαίρετα, έσκόπευε δέ νά τελειοποιηθῇ εἰς τήν τέχνην μόνος του.

Αἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἰτέαι εἶχον δώση ἕνα καλόν σωρόν ξυλείας, μέ τήν όποιαν έσκέπτετο νά κατασκευάσῃ, εἰς ἕν τῶν κτιρίων τῆς άγρεπαύλειος, ἕνα στοιχειώδη προσωρινόν κλωδόν διά τούς κονί-

καί τήν λύπην, τά γενναῖα παιδιά δέν ἐγκάτελειψαν οὔτε τά μαθήματά των οὔτε τās ἐργασίας των.

Ἡ άνοιξις εἶχε περάσῃ, τὸ θέρος διέρρεε, τὸ φθινόπωρον ἐπλησίαζεν. Ὁλόκληρον ἔτος εἶχε παρέλθῃ ἀπό τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκησιού καί καμμία ἐπιστολή δέν ἤρχετο νά πληροφορήσῃ περί αὐτοῦ τούς ἰδιούς του.

«Αφίσε μας νά περάσωμε γιατί εἰς τήν άναψα!»
(Σελ. 65, στ. α')

κλους, ἐπιφυλασσόμενος νά τόν κάμῃ άργότερα, ἅμα θά τέλειοποιεῖτο, καθ' όλους τούς κανόνες τῆς τέχνης.

Ἡ αἰθουσα τοῦ προδόμου μετεβλήθη εἰς ἐργαστήριον καί ὁ Πέτρος ἤρχισε τήν ἐργασίαν.

Αἱ εἰδήσεις σπανίζουν

Εἰς τόν πύργον τῆς Ροχέττης εἶχον ἐρσῆν κάθε φορὰν πού ἔφθαναν ἐπιστολαί ἀπό τήν Λισσαβώνα, ἀπό τὸ Ριον Ἰανέριον καί τέλος ἀπό τὸ Μπουένος Ἀύρες, ὅπου ὁ ἐξόριστος εἶχε φθάσῃ πλήρης θάρρους ἀλλά καί πολύ λυπημένος διά τόν χωρισμόν.

Ὡς διεύθυναν ἐδίδο τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Γενεύης, 25, ὁδὸς Μάγιο, καί μέ χίλια χάδια, μέ χίλια λόγια, τά παιδιά κατέρωθσαν νά κάμουν τήν μητέρα των ν' ἀποτινάξῃ τήν νάρκην τῆς καί νά γράψῃ ἕν ἐκτενές γράμμα εἰς τόν δυστυχῆ ἐκεῖνον καί ἀπηλπισμένον σύζυγον.

Ἐπειτα κάθε παιδί χωριστὰ ἔγραψεν ἀπό μίαν μακροσκελῆ ἐκθεσιν ὧν γεγονότων τῆς καθημερινῆς των ζωῆς καί τὰ στοργικά αὐτά γράμματα ἐξεπέμφθησαν πρὸς τόν Νέον Κόσμον, διά νά παρηγορήσουν τήν καρδίαν ἐκεῖνου, τόν ὁποῖον ὅλοι ἐλάτρευαν.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐπερίμεναν ἀπάντησιν, Καμμία ἄλλη ἐπιστολή δέν ἦλθεν ἀπό τήν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν.

Βωδὴ άγωνία ἐκυρίευσεν τά δυστυχῆ παιδιά, ἐνῶ ἡ μαρκησία, διά ν' ἀποκοιμίξῃ τήν λύπην τῆς, ἔκαμνεν ἐνέσεις μορφίνης.

Ἀλλά μέ ὅλην των τήν ἀνησυχίαν

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο τῆς ὑπαιθρίου γυμναστικῆς καί τῆς συντόνου ἐργασίας, τά δύο παιδιά εἶχον ἀναπτυχθῇ καταπληκτικῶς. Θά τούς ἐδίδο κανεῖς τρία ἢ τέσσαρα ἔτη περισσότερα ἀπὸ τήν πραγματικὴν των ἡλικίαν. Ἦσαν πολύ εὐχαριστημένα διά τοῦτο, τὸ ὁποῖον τὰ ἔκαμνε νά ἐπιβάλλωνται εὐκολώτερον.

Αἱ προσπάθειαι των εἶχον στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας ὁ κηπὸς των παρήγαγε λαχανικά καί ὀπωρικά μέ άφθονίαν. Καί ὅσα τούς ἐπερίσσευαν ἀπὸ τήν καθημερινὴν κατανάλωσιν εἰς τὸ σπῖτι, τὰ ἐπωλοῦσαν καθ' ἑβδομάδα.

Ἡ αὐλή ἦτο θαυμασία. Ὑπῆρχον ἄφθονα ἀπ' ὅλα σχεδὸν τά εἶδη τῶν κατοιικίδων πετηνῶν, πολυάριθμα δέ ἦσαν τὰ κουνέλια, μολονότι ἐκουβαλοῦσαν ἀπ' αὐτὰ εἰς τὸ Λατζι καθ' ἑβδομάδα.

Δύο ὥραια γοῖ-δουράκια εἶχον γεννηθῇ, χάρις εἰς ἕνα γείτονα πυργοδεσπότην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἕνα ὄνον τῆς ἰδίας ράτσας, αὐτὸς δέ ἐζήτησε καί ν' ἀγοράσῃ τὰ πρῶτα γεννήματα τοῦ Ἀλῆ καί τῆς Φατμάς.

Ἡ Δανίκα, ἡ βρετανικὴ ἀγελάς, θά εἶχε μετ' ὀλίγον ἕνα μωσχάκι. Μικραὶ καί μεγάλαι νῆσσαι

πολυάριθμοι ἐκολυμβοῦσαν εἰς τὰ νερά τῆς τάφρου, μόλις δ' ἐγίνοντο τριῶν μηνῶν, ἡ Καμίλλη τὰς ἐπωλοῦσεν εἰς ἕνα ἔμπορον, ὁ ὁποῖος τὰς ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι.

Τά καλὰ παιδιά, λογαριάζοντα ὅλ' αὐτά, ἐσυλλογίζοντο ὅτι ὁ πατέρας των θά ἔμενε πολύ εὐχαριστημένος ὅταν θά ἐμάνθανεν, ὅτι ἀκόμη δέν εἶχον ἐγγίξῃ τὰ χρήματα, τὰ κατατεθειμένα εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε δέν εἶχεν ἔλθῃ νά τούς ἰδῇ ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΒΕΡΑ

Μία εἰδήσις.

Ἐνα πρωί, ὁ ξυλουργὸς Δυρὰν μετέβη εἰς τήν Ροχέττην. Ἦθελε νά κάμῃ νέαν ἀγοράν δένδρων.

Συνωδευέτο ὑπὸ τοῦ κ. Γκωσσέ, διευθυντοῦ τοῦ προνιστηρίου τοῦ Λατζι. Οὗτος ἐπέθυμε νά ἰδῇ τούς γίγαντας, τούς ὁποῖους εἶχε κόψῃ ὁ Μπεσὺ καί εἰ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τοῦ κολοσσιαίου των ὄγκου, κατέκειντο εἰς τούς ἀγρούς.

Τούς ἐθαύμασε καί ἀμέσως προσέφερεν ἑκάτον πενήντα φράγκα διά κάθε κομμάτι.

Ὑπῆρχον εἰκοσιόκτ' κομμάτια δένδρα. Ὁ Πέτρος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς.

— Ἄν θέλετε νά καλέσετε τόν πατέρα σας, τελειώνομεν ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἀγοραστής, ἐπειγόμενος νά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν ἐργασίαν του.

— Εἰμπορεῖτε νά συνεννοηθῇτε μέ τόν κύριον Πέτρον, ὑπέλαβεν ὁ Δυρὰν, διότι αὐτὸς εἶνε ἐδῶ ὁ νοικοκύρης. Ὁ κύριος μαρκήσιος εὐρίσκειται εἰς τήν Ἀμερικὴν καί ἀναχωρῶν τοῦ ἀνέθεσε τὰ πάντα. Ἐχει ἀκόμη καί τήν ἄδειαν νά σηκῶνῃ χρήματα ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ὅποτε θέλῃ. Εἶνε πληρεξούσιος τοῦ πατέρα του. Ἡ κυρία μαρκησία εἶνε ἀσθενής, δέν παρουσιάζεται ποτέ.

— Μοῦ ἐγγυᾶσαι δι' αὐτά ὅλα, Δυ-

«Κάθε φορὰν πού ἔφθαναν ἐπιστολαί...» (Σελ. 66, στ. α')

ράν; ἤρώτησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ προνιστηρίου. Τὸ ποσὸν εἶνε σημαντικόν καί θέλω νά εἶμαι ἡσυχος ὅτι τὸ δίδω ἐκεῖ πού πρέπει.

— Νά σὰς παρουσιάσω τὸ πληρεξούσιον τοῦ πατέρα μου, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ ἠγόρασα ἤδη ἀπὸ τόν κ. Πέτρον, προσέθεσεν ὁ Δυρὰν ἡ ὑπογραφή του ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ.

— Τότε τὴν δέχομαι κ' ἐγώ. Ἀλλά τί ἡλικίαν ἔχετε, κύριε; ἤρώτησεν ὁ κ. Γκωσσέ, στρεφόμενος πρὸς τόν Πέτρον πραγματικῶς φαίνεσθε πολὺ νέος.

— Δέν ἐξετάζεται ἡ ἡλικία ὅταν ἔχῃ κανεῖς μίαν θέσιν ἐμπιστευτικὴν, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Πέτρος. Εἶνε ἄνδρας ὁποῖος ἐκπληροῖ χρέη ἄνδρός.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐπροξένυσαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐργοστασιάρχην, ὁ ὁποῖος ὑπεκλίθη καί ἠκολούθησεν τόν νεανίαν εἰς τόν πύργον. Ἐκεῖ τούς ἐδέχθη ἡ Καμίλλη καί τούς εἰσήγαγεν εἰς τήν αἰθουσαν.

(Ἐπείτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΝΕΤΑΙ πολὺς λόγος αὐτὰς τὰς ἡμέρας διά κάποιον μάγον, ὁ ὁποῖος προλέγει τήν τύχην. Εἰς τὸ σπῖτι του πηγαίνουν κάθημερινῶς Ἀθηναῖσι καί πρὸ πάντων Ἀθηναῖται, ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις, ἀκόμη καί ἀπὸ τῆς ἀριστοκρατίας, διά νά μάθουν πόσα χρόνια θά ζήσουν, πότε θά παντρευθῶν, πόσα παιδιά θά κάμουν, ἂν θά πλουτήσουν, ἂν θά λάβουν κανένα γράμμα σημαντικόν καί ἂν θά τούς συμβῇ κανένα μέγαλον κακόν ἢ καλόν... Καί αὐτὰ πού τούς λέγει ὁ μάγος, ὁ κατέρχαρος, ὁ ἀγύρτης τὰ πιστεύουν ὅπως ἄλλοτε οἱ πρόγονοί των ἐπίστευαν τούς χρησμούς τῆς Πυθίας. Θά πῇτε: τί κουτόκοσμος πού εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἀλλά μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας; «Κουτόκοσμος», ἀγαπητοί μου, εἶνε παντοῦ. Ἀκόμη καί τὸ Παρίσι πού θεωρεῖται ἡ πλέον πολιτισμένη πόλις, τὸ λυμαίνονται σήμερον μάγοι καί μάγισσαι πού κάμνουν χρυσὲς δουλειές! Καί εἰς ὅλην τήν Εὐρώπην, ἡ χειρομαντεία, ἡ χαρτομαντεία, ἡ λεκανομαντεία, ἡ γραφομαντεία καί δέν εἰςέρω ποία ἄλλη μαντεία καί ἀγυρτεία, δίνουν καί πέρνουν. Διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πού τὰ πιστεύουν, ἐκτὸς ἐ-

κείνων πού πηγαίνουν εἰς τούς μάγους καί τὰς μαγίσσας ἀπλῶς ἀπὸ περιέργειαν, χάριν διασκεδάσεως ἢ χάριν τοῦ συμμοῦ.

Πολλὰκις ἴσως θά ἠκούσατε καί σεῖς περὶ προφητειῶν καί θαυμάτων τοιούτου εἶδους καί πολλὰκις θά ἠρωτήσατε, ἂν πραγματικῶς μία γύφτισσα εἴμπορῇ νά διαβάξῃ τὸ παρελθόν καί τὸ μέλλον εἰς τήν παλάμην ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ ἂν πραγματικῶς αἱ γραμμαὶ τῆς χειρὸς ἔχουν σχέσιν μέ τήν τύχην τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, — διά νά περιοριθῶμεν εἰς τήν χειρομαντείαν, — ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινον χέρι πού νά ὁμοιάξῃ μ' ἕνα ἄλλο. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ χέρι του, ἰδιαίτερον, ἰδιότυπον, ἰδιόγραμμα. Ἡ Ἀστυνομία ἐξαφνα, ἡ ὁποία παίρνει τ' ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων τῶν συλλαμβανομένων λωποδυτῶν, εἶνε βεβία πλέον περὶ τῆς ταυτότητος ἐκάστου, διότι ὅσον καί ἂν μετεμριεσθῇ, ὅσον καί ἂν ἀλλάξῃ τήν μορφήν του καί τὸ ὄνομά του ἕνας ἄνθρωπος, τὸν τύπον ὅμως τῶν δακτύλων του δέν θά μπόρῃ νά τὸν ἀλλάξῃ ποτέ. Ἀπὸ αὐτὸ θά ἤμπορούσαμεν νά συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἴσως ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς του. Ὅτι ἄλλας γραμμάς πρέπει νά ἔχῃ ἕνας ἐξυπνος, ἄλλας ἕνας κουτός, ἄλλας ὁ δραστήριος, ἄλλας ὁ τεμπέλης, ἄλλας ὁ εὐαίσθητος, ἄλλας ὁ σκληρὸς, κτλ. Κ' ἐπειδὴ ἡ τύχη, τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται πάρα πολὺ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα του, ἀπὸ τὰς ψυχικὰς του ιδιότητας, θά ἤμπορούσε κανεῖς νά προφητεύῃ, βλέπων τὸ χέρι ἐνὸς ἐξυπνοῦ καί δραστηρίου, ὅτι αὐτὸς θά εὐτυχῇσῃ, ἢ βλέπων τὸ χέρι ἐνὸς κουτοῦ καί ὀκνηροῦ, ὅτι αὐτὸς θά δυστυχῇσῃ. Δέν σὰς φαίνεται πολὺ λογικόν; ... Τί συμβαίνει ὅμως; Ὅτι κανεῖς δέν ἠξεύρει ποῖον εἶνε τὸ χέρι τοῦ ἐξυπνοῦ ἢ ποῖον εἶνε τὸ χέρι τοῦ κουτοῦ. Αἱ γραμμαὶ αὐταί, δυστυχῶς, δέν εἶνε διόλου καθωρισμέναι. Καί ἂν πραγματικῶς τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἕνα βιβλίον, κανεῖς ἄνθρωπος δέν κατέρωθσε ποτέ νά τὸ διαβάξῃ! Οἱ μάγοι καί αἱ μάγισσαι, πού ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ κάμνουν δέν στηρίζονται εἰς τίποτε θετικόν, βέβαιον, ἐπιστημονικόν.

Αὐτοὶ π. χ. ἔχουν ὠρισμένην τάχα τήν γραμμὴν τῆς ζωῆς. Ὅταν εἶνε μακρά καί ἀδιάκοπος, προλέγουσι ὅτι ὁ ἄνθρωπος θά ζήσῃ πολὺ. Ὅταν διακόπτεται κάπου ἢ δέν προχωρῇ μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς παλάμης, προλέγουσι ὅτι ὁ ἄνθρωπος θά πάθῃ κάτι κακόν ἢ θ' ἀποθάνῃ ἑνώρις. Ἐν τούτοις παρ' ἐρηθῇ, ὅτι ἀπέθαναν νεώτατοι ἄνθρωποι ἔχοντες μακρὰν τήν λεγομένην γραμμὴν τῆς ζωῆς, καί τὸ ἐναντίον. Καί αὐτὸ πού συμβαίνει μέ τήν γραμμὴν τῆς ζωῆς, συμβαίνει μέ ὅλας τὰς ἄλλας γραμμάς τῆς χειρὸς, τὰς ὁποίας ἔχουν προσδιορίσῃ καί ὀνομάσῃ αὐθαίρετως οἱ

χειρομάνται. Ὅταν ἐξαφνα θέλουν νά σὰς πούν πόσα παιδιά θ' ἀποκτήσετε, σὰς λέγουν νά κλείσετε τήν παλάμην καί κυττάξουν τὰς πτυχὰς πού σχηματίζονται εἰς τὸ πλάγι, κάτωθεν τοῦ μικροῦ δακτύλου. Τὰς μετροῦν, καί ὅσαι εἶνε, τόσα παιδιά θ' ἀποκτήσετε. Ἐν τούτοις παρ' ἐρηθῇ, ὅτι ἄνθρωποι μέ πληθὺς πτυχῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὕπαιδρευσθέντες δέν ἀπέκτησαν κανένα παιδί, καί ἄλλοι, μέ μίαν μόνον ἢ δύο, ἔκαμαν ἀδραμιαίαν οἰκογένειαν. Προφανῶς λοιπὸν πρόκειται περὶ αὐθαίρεσας, πλάνης ἢ ἀγυρτείας. Καί ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ τύχη, τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἀπὸ τὸ χέρι του, κανεῖς ἀκόμη δέν ἠμπόρесе νά ξεδιαλύνῃ τὰς μυστηριώδεις αὐτὰς γραμμάς. Θά ἐχρεώζετο τόση παρατήρησις, τόση πείρα, τόση μεγαλοφυΐα, ὅσην δέν διαθέτει ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος καί πολὺ ὀλιγώτερον μία ἀπλοϊκὴ καί ἀμαθὴς γύφτισσα.

Αὐτὰ πού εἶπαμεν διά τήν χειρομαντείαν, ἡ ὁποία παίζει τὸν μεν' αὐτὸν ῥόλον εἰς τὰ ἄντρα τῶν μάγων καί τῶν μαγισσῶν — τὰ ὁποῖα φεῖ! σήμερον εἶνε σαλόνια πολυτελεῖς ἐπιπλωμένα καί ἠλεκτροφωτιστά, — ἰσχύουν καί διά τήν κρानιοσκοπίαν, καί τήν γραφολογίαν, καί τήν ρινομαντείαν, καί τήν ὥροσκοπίαν καί ὅλας τὰς τοιούτους εἰδους μαντείας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πνεύματα, τὰ τραπεζάκια καί τὰ παρόμοια, ἄλλοτε σὰς εἶπα πόσον ὀλίγον πρέπει νά τὰ πιστεύετε. Δέν μένει τώρα παρὰ ἡ χαρτομαντεία, τὸ περίφημον ρίξιμον τῶν χαρτιῶν... Ἀλλά πρέπει νά εἶνε κανεῖς ἐκ γενετῆς ἡλίθιος διά νά πιστεύῃ, ὅτι ἐν ἀνακάτεμα τῆς τράπουλας θά τοῦ μάρθῃ τήν τύχην του καί ὅτι, ἂν ἐξαφνα ἐβγῇ ἕνα μαῦρον ὀκτὼ κοντὰ εἰς ἕνα κόκκινον τσεσάρι, θά συμβῇ κάτι κακόν εἰς τὸ σπῖτι του! Ὅσakis σὰς εἶυχε νά ἐπαληθεύσουν τοιούτου εἶδους μετὰ Χριστὸν προφητεῖαι, μὴν ἀμφιβάλλεται ὅτι ἦτο ἀπλή σύμππτωσις.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ

— «Γρασίδι καταπράσινο
τί ἀγέρι τί γυρεύει
καί σου κρυφομιλεῖ;»
— «Ψυχρὸ περνᾷ ἀπὸ πάνω μου
καί κάπου με χαϊδεύει
καί κάπου με φιλεῖ.»

— «Καί γιατί γέρνεις πάντοτε
καί σὺ 'ς τὸ πέραςμά του
σάν νάσαι ταπεινὸ;»
— «Ὅταν περνᾷ ἀπὸ πάνω μου
κυττάζω πάντα κάτου
κ' ἐκεῖνο προσκυνῶ!»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

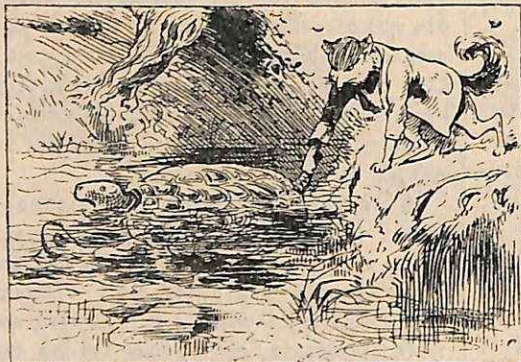
Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

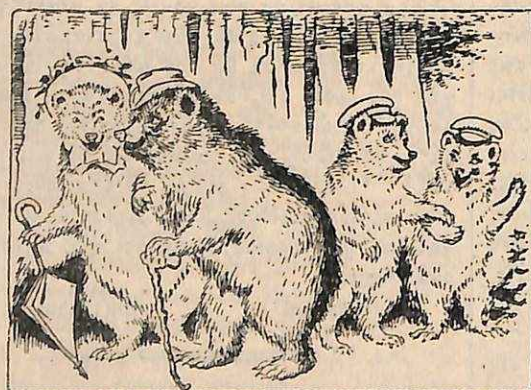
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἐπὶ τέλους ἡ κυρὰ-Χελώνα ἄρχισε νὰ παρακαλῇ νὰ μὴ τὴν πνίξῃ. Ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης δὲν ὠμιλοῦσε. Ἡ κυρὰ Χελώνα ἐπαρακαλοῦσε τὸν κύρ-Ἀλούπη νὰ τὴν κάψῃ τοῦλάχιστον τώρα ποὺ ἐσυνείθισε στὴ φωτιά, ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης μιλιῖα.

Ἐπράθηξέ σιγὰ-σιγὰ τὴν κυρὰ-Χελώνα ὡς τὴν πηγὴ καὶ ἐκεῖ τὴν ὑποχρέωσε νὰ κάμῃ λουτρό. Τότε ἡ κυρὰ-Χελώνα ἔβαλε τὲς φωνές. — Τράβηξέ με, κύρ-Ἀλούπη μου, πνίγομαι.

Καὶ ὁ κύρ-Ἀλούπης ἀπῆντα : — Τώρα! ἔννοια σου θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ. Καὶ ἔφαγον ἄφισε τὴν οὐρὰ τῆς κυρὰ-Χελώνας, ἡ ὁποία ἐπῆγεν εἰς τὸ βάθος. Ἐπνίγηκε ἡ κυρὰ-Χελώνα ; Κάθε ἄλλο. Ποῖος ἀπὸ σᾶς, καλὰ μου παιδιά, πνίγεται ὅταν ἡ μητερούλά του τὸ σκεπάσῃ καλὰ-καλὰ στὸ βάθος τοῦ κρεβατιοῦ του ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τῷ ἀστεῖα τοῦ κύρ-Κουνέλη

Μιά μέρα, τοῦ κύρ-Κουνέλη τοῦ ἡλθεν ἡ ὁρεξίς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κύρ-Ἀρ-

κούδα, ὥρα ποῦ θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κρυψανὰ τῆς.

Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ παραφύλαξε μέσα εἰς τὰ χόρτα, κοντὰ στὸ καλυβάκι τῆς κύρ-Ἀρκούδας.

Σὲ λίγη ὥρα βλέπει τὴν κύρ-Ἀρκούδα μὲ ὅλη τῆς τὴν οἰκογένειαν νὰ πηγαίνει περίπατο.

Εἶχαν ἐβγῇ ὅλοι μαζὺ : Ὁ κύρ-Ἀρκούδας, ἡ κύρ-Ἀρκούδα καὶ τὰ δύο τους ἀρκουδοπούλα, ὁ Κούψ καὶ ὁ Κλίψ.

Ὁ κύρ-Ἀρκούδας μὲ τὴν κύρ-Ἀρκούδα ἐπροχωροῦσαν ἐμπρός· ἔπειτα κάπως μακρύτερα, γιὰτὶ ἐπεπατοῦσαν σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐφίλονεϊκοῦσαν, ἐπήγαιναν ὁ Κούψ καὶ ὁ Κλίψ.

Ἀφ' οὗ εἶδε καὶ αὐτὰ ὁ κύρ-Κουνέλης, ἐσκέφθηκε πῶς δὲν θὰ ἔκαμνεν ἄσχημα νὰ σεργιανίσῃ ὀλίγον μέσα στὸ σπιτάκι τῆς κύρ-Ἀρκούδας γιὰ νὰ ἰδῇ τί κρύβει μέσα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἐμβῆκε λοιπὸν, τ' ἀναστάτωσεν ὅλα, ἐπῆρε ἀπ' ἐδῶ, ἔφαγεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐμύρυσεν ἄλλου, ἔβαλε τὸ χεράκι του εἰς ὅλα.

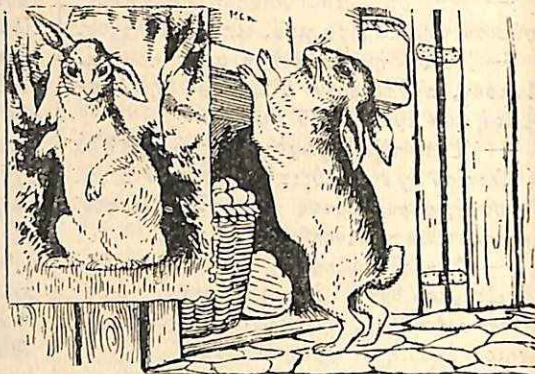
Ἐνῷ ὅμως ἐπαχούλευε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, μὲ μεγάλη ἀναίδεια του, ἓνα μεγάλο βάζο μὲ μέλι, τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψῃ ἡ κύρ-Ἀρκούδα εἰς τὸ ἐρμάρι τῆς, ἀναποδογύρισε καὶ ἐγύθη ὅλον καταπάνω εἰς τὸν κύρ-Κουνέλην· ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ φίλος μας θὰ ἐπνίγετο εἰς τὸ μέλι.

Καὶ δὲν ἐλευρώθη ἀπλῶς, εἶχεν ἀλειφθῇ ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν. Τόσον, ὥστε ἡναγκάσθη νὰ καθίσῃ καὶ νὰ ἀφίσῃ τὸ μέλι νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἰδῇ καθαρὰ τί εἶχε συμβῇ. Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἡμπόρεσε νὰ ἰδῇ, ἔρριψε τριγύρω του μιὰ μυτιὰ μὲ προφύλαξιν καὶ ἐσηκώθη.

— Τώρα τί νὰ κάμω ; ἂν εὗγῃ ἔτσι ἐγώ, σ' τὸν ἥλιο, ὅλες ἡ μυῖγες καὶ τ' ἄλλα ζώδια θὰ πέσουν κατὰ πάνω μου σάν σύννεφο. Ἄν μείνω ἐδῶ, ὁ κύρ-Ἀρκούδας θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ μὲ πιάσῃ. Εἶμαι χαμένος, ἀληθινὰ χαμένος.

Ἐμεινε σκεπτικὸς ἕως ὅτου τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Τότε ἐπροχώρησε, σ' τὰ νύχια, ἕως τὸ δάσος καὶ ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ ἐκυλίσθη εἰς τὰ φύλλα, προσπαθῶν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μέλι.

Ἐκυλίστο καὶ τὰ φύλλα ἐκολλοῦσαν ἐπάνω του. Ἐκυλίστο ἀκόμη καὶ τὰ φύλλα ἐκολλοῦσαν ἀκόμη περισσότερον· ἐκυλίστο ἐξακολουθητικῶς καὶ τὰ φύλλα

ἐξακολουθητικῶς ἐκολλοῦσαν, τόσον πολὺ ὥστε πολὺ σύντομα ὁ κύρ-Κουνέλης μας εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἓνα φοβερὸ σκιαχτρο.

Μὰ τί σκιαχτρο ! Ἄλλο νὰ σᾶς λέγω, καὶ ἄλλο νὰ τὸ βλέπετε !...

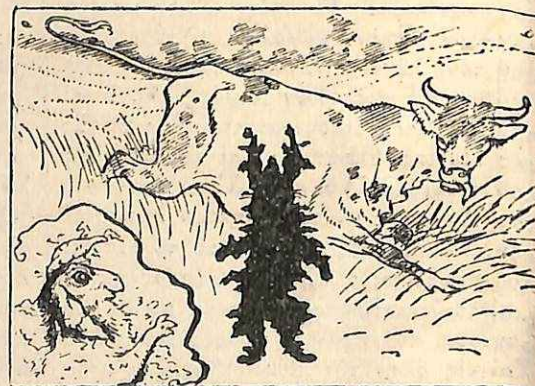
Πηδᾷ ὁ κύρ-Κουνέλης τότε καὶ στριφογυρίζει καὶ ξαναπηδᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ πετάξῃ τὰ φύλλα, νὰ τὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω του, ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πέσουν.

Ὁ κύρ-Κουνέλης τινάζε-ται, τραντάζεται, ἀλλὰ τὰ φύλλα μένουσαν πάντοτε ἐπάνω του. Κατὰ μὲν ὅς εἰς τὸ δάσος, χορεύει ὡσάν

τρελλός, ὡσάν δαιμονισμένος, ἀλλὰ δὲν κατῴρωνε τίποτε.

Εἶδε κι' ἀπόειδεν ὁ κύρ Κουνέλης μας ὅτι δὲν θὰ κατῴρωνε τίποτε, καὶ ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπιτάκι του.

Ἐξέκρινσε λοιπὸν, στενοχωρημένος

καὶ ἀγνώριστος, τέλειο σκιαχτρο, τὸ τελειότερο σκιαχτρο, τὸ τρομακτικώτερο, ποῦ εἶχε γίνῃ ποτέ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΑ

Ὁ Μακεδὼν Φίλιππος, φθάσας πρὸ τῆς Σπάρτης, ἔγραψε πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἐρωτῶν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θέλουν, νὰ εἰσέλθῃ ὡς φίλος ἢ ὡς ἐχθρός ; Καὶ ἐκεῖνοι ἀπῆντησαν :

— Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο !

Ὁ Δαρμωνίδης, ταχθεὶς εἰς χερὸν τελευταῖος ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ του, τῷ εἶπεν : — Ρῦγε, χορηγέ· εὗρες τρόπον πῶς καὶ ἡ ἄσμηρος αὐτὴ θέσιν νὰ τιμηθῇ.

Μία Σπαρτιάτισσα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς, φυγὼν ἀπὸ τὴν μάχην, ἐσώθη, τοῦ ἔγραψε :

— Κανὴ φῆμ' σὲ περιέλουσε· ἢ ἀπὸ πλυνέ την, ἢ ἀπὸ θάνατο.

Ὁ Σπαρτιάτης Θεαρίδης, ἀκονίζων τὸ ξίφος του, ἠρωτήθη ἀπὸ κάποιον ἂν εἶνε ὀξύ.

— Καὶ διαβολῆς ὀξύτερον ! ἀπῆντησε.

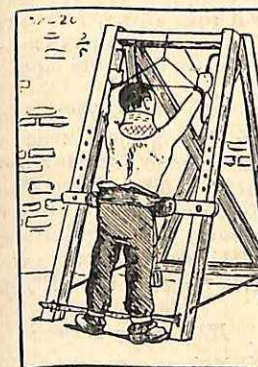
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

'Ελέφας... μπεμπές

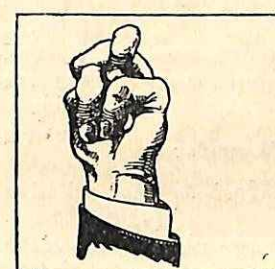
Ἰδοὺ καὶ ἡ περιεργὸς ἀτὴ ἀληθῶς φωτογραφία νεκρωτάτου ἐλέφαντος, γαλουχομένου μὲ μπιμπερόν. Τὸ βρέφος αὐτὸ... ζῶν, μόλις τριῶν μηνῶν, συνελήφθη ὑπὸ κυνηγοῦ τινος, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, πρὸς τὸ Οὐέσσο, καὶ διατηρεῖται ἤδη μὲ ἐπιμέλειαν εἰς Εὐρωπαϊκὸν ζωολογικὸν κήπον.

Μαστιγομηχανή

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἀπάχιδες μαστιγοῦνται. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν εἰκόνα μιᾶς μηχανῆς πρὸς μαστίγωσιν ἀπὸ τὰς ἐν χρήσει εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ὁ κατάδικος δένεται ἐπ' αὐτῆς χειροπόδαρά γυμνὸς μέχρις ὀσφύος, μὲ τὸν λαίμην μόνον προφυλαγμένον. Δέχεται δὲ κυτῆματα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τῶν πλευρῶν μὲ μαστίγια ἐξ ἑννέα δερματίνων λωρίων. Ὡραία διασκέδασις !

Εὐκίνησις δακτύλων.

Ὁ κ. Σμίθ, ἀπὸ τοῦ Δουβλίνου, ἔχει μίαν ἑκτακτον εὐκίνησιον εἰς τὰ δάκτυλα καὶ εἰμπορεῖ, χωρὶς δυσκολίαν, νὰ τὰ περιπλέκῃ ὡς δεικνύει ἡ ἀπέναντι εἰκὼν. Ὁ ἀντίχειρ κάμπτεται πρὸς τὰ μέσα, ὁ παραμέσος κεκαμμένος ἐπὶ τοῦ δείκτου συναντᾷ ἐπίσης ἀπὸ μέσα τὸν μικρὸν δακτύλον, ὁ δὲ μέσος εὐρίσκεται κεκαμμένος ἐπὶ τοῦ παραμέσου. Δὲν θαυμάζετε ;...

'Εβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βυέλινδος

I	XA	A	MI	NAΣ
XAI	I	AS	PE	OΣ
AS	MI	Ω	ZA	OΣ
AI	MΩΣ	PI	E	ΓAI

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν πέντε ὀνόματα Προφητῶν.

β') Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή

... O . OY . . I . OY

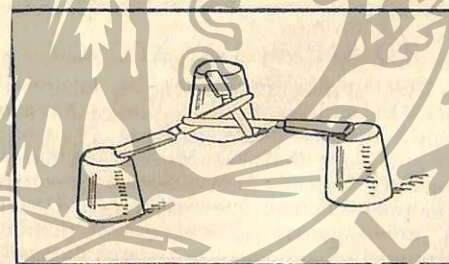
Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ βου φύλλου

α') Ἡ ὀμβρέλλα εἶνε τὸ μεταξὺ τρίτου καὶ δευτέρου δένδρου ἀριστερὰ διάστημα, κλειστὴ καὶ χιονισμένη. β') Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσὶτω. γ') Σκίουρος, ταῦρος κόνικλος, ἀντιλόπη.

Ἰδοὺ καὶ ἡ λύσις τοῦ Προβλήματος, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον :

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ Β

ΤΟ ΤΡΥΠΗΜΕΝΟ ΛΙΘΑΡΙ

Ένα μύνα τώρα ήμουν βαρειά στο κρεβάτι από τον άπαιστο πυρετό. Και τί δεν έκαμαν στο χωριό να τον παύσουν. Η γρηές, άλλες έφριξαν τα κάβουνα για να λύσουν το βάσκαμα, και άλλες έτρεχαν στο λόγγο να δέσουν το κακό στές όσπαρτιές. Τίποτε όμως από αυτά δεν έφερε αποτέλεσμα και ο πυρετός έξηκολούθει. «Να τον πάμε στο τρυπημένο λιθάρι—είπε τότε μία γρηά—και ή θερμασία θα τον άφιση». Η άλλες συμφώνησαν και κατά τα χαράγματα της έπομένης, αφού με έβαλαν καββάλα εις ένα γαϊδουράκι, έκίνησαν για τ' τρυπημένο λιθάρι. Από τον πυρετό δεν ήξευρα τί γινόταν γύρω μου, αισθανόμουν όμως υπερβολική κούραση και ο δρόμος μου φάνηκε άτελειωτος. Έπ' τέλους φθάσαμε εις ένα άγριο ύψωμα, γεμάτο βράχους και κρημνούς. Μ' έπλησίασαν εις ένα από τους βράχους: μία μεγάλη τρύπα άκανόνιστη περνούσε την καρδιά του πέ-
ρα-πέρα. Από την τρύπα αυτή έπρεπε να διαβώ τρεις φορές, και στην κάθε φορά να φτύνω, για να φύγη ή άρρώστεια από πάνω μου.

Με κατέβασαν από το γαϊδουράκι και το μαρτύριο άρχισε. Με όλη την αδυναμία που είχα, κατώρθωσα να περάσω καλά τες δύο φορές, πό την τρίτη έπεσα έξηγνητλήμένος στα πόδια του βράχου. Το μαρτύριο τέλος είχε τελειώσει και με σήκωσαν να με πάρουν, όταν αδέλφουλες μου, φωνάζει μία γρηά, το λιθάρι δεν εινε κεινω, να το τάλιθινό με τη στοργική τρύπα, και έδειξε ένα περ-
ήφανο ύψηλο βράχο μ' ένα μεγάλο στη μέση κανονικότητα ματί.

«Ω! το άτέλειωτο μαρτύριο! ή γρηές εχταν άπατηθή. Και τώρα; ενά! να τον διαβάσωμε πάλι», άποκρίθηκε ή πρώτη γρηά και τράβηξε το γαϊδουράκι προς το βράχο. Ξεκαβάλικεψα και το κουραστικό πέραςμα του βράχου ξανάρχισε. Εις το τέλος πήραν όλγια μαλλιά μου και νύχια, τα έβύθισαν εις ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, και μαζί μ' ένα φρέμα μου τα άφησαν εκεί, για να φύγη το κακό από με και να μη εις το ξ ο υ δ ι ο που θα έτρωγε το ψωμί!

Έπ' τέλους έφύγαμε άφίνοντας πίσω μας τον παράξενο βράχο. Έπειτα από λίγες μέρες ο πυρετός μου έπαυσε. Να έβοήθησε άρα γε το τρυπημένο λιθάρι;

Βάρκα του Κανάρη

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Είνε μεγάλη της Λήθης ή θάλασσα. Μεγάλη και γεμισμένη από τα δάκρυα των δυστυχών που τες πικρές της ζωής των στιγμές κλαίουν. Μεγάλη και άστατη. Ο Βορριάς την κάνει να μυκάται τον μυκητό της δυστυχίας, ένθ' άλλοτε ή πανσέληνος, ως φιλάρεσκος κυρία, έίμπορει να καθρεπίζεται στα διαφανή νερά, τας νύκτας της ετυχίας.

Είνε μεγάλη ή θάλασσα της Λήθης, άπλωμένη στο άπέραντο χάος. Δελφίνια δεν υπάρχουν: μόνο μαύρες ιδέες και όνειρα γλυκά πλύν χαμένα σβύνουν. Και 'ς αυτή την έρημη, άστατη και μεγάλη θάλασσα, μόνον ένα καράβι, το καράβι του Χρόνου, εξακολουθεί τον άτελειωτο δρόμο του. Κυβερνήτης του ο Χρόνος, με κοκκάινα χέρια, δίχως νεύρα και σάρκα, κρατεί το τιμόνι και το στρέφει προς το μέλλον, το μέλλον το άδηλον. Και γελά, και γελά καγχάζων ο Χρόνος, ως να θέλη να πνίξη του παρελθόντος τας φωνάς... Πλήν... από που έρχεται αυτός;

Πού θα φθάση μία μέρα;

Σημεία του Άβέρωφ

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Η μητέρα:

—Στον ούρανό, παιδάκι μου, που βλέπεις
[κεί 'ψηλά,
Έκει τον άδελφούλη σου που πήγαν οι
[άγγελοι,
Γιατί με την μαμάκα του έφέρετο καλά,
Χωρίς ποτέ του το μικρό την πίκρα της
[να θέλη.

Το παιδί:

— Για να μην έλθη ο άγγελος και μένα
[να σηκώση,
'Απ' τη δική σου την γλυκειά, μαννούλα
[μου, άγκαλιά,
Πές μου, άλήθεια, πώς μπορεί κανείς να
[σέ θυμώση,
Κι' άς μείνω εγώ κοντά σε σε να δέχωμαι
[φιλιά.

Ζιζάνιον του Άρσακείου

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο καίμενος ο Θάνατος ήτο καλός άνθρωπος: μόνον ένα κακόν ειχεν: έπινε. Άλλά τί έπτασε κι' αυτός ο κακομοίρης; Από το μέρος όπου ειργάζεται μέχρι της οικίας του, ήσαν τρία οίνοπωλεία. Έπερνούσαν από το πρώτον, του έμυρίζαν τα «μεζεδάκια», έκάθητο δια να δοκιμάση. Το ίδιο επάθαινε (χωρίς να το θέλη) και εις το δεύτερον και εις το τρίτον. Η γυναικά του του έλεγε κάθε βράδυ: — Θανάση, κόψε το κασι για να ξη καλλίτερα ή οικογένειά σου.

Έπ' τέλους το έκατάλαβε και ο ίδιος και άπεφάσισε να το κόψη, αλλά πώς; αφού ήτο ήναγκασμένος να περνά κάθε βράδυ από τους τρεις αυτούς πειρασμούς; Μίαν όλόκληρον νύκτα έσκέπτετο και επιτέλους ήλθε την λύση.

— Θα δώσω τα μάτια μου με το μαντήλι, είπε, και θα περνά χωρίς να βλέπω: έτσι, σιγά-σιγά, θα ξεσυνήθισω.

Το βράδυ λοιπόν έδωσε τα μάτια του και ξεκίνησε δια το σπίτι του. Έπέ-

ρασε το πρώτον καπηλείον, του έμυρίζαν τα «μεζεδάκια», έκράτησε τη μύτη του και τοιουτοτρόπως επέρασε και τα τρία. Άμα ένόησεν ότι ένίκησε τον έαυτόν του, έλυσε το μαντήλι και στρεφόμενος προς τα όπισω, ειπεν υπερήφανος και σφίγγων δια της δεξιās την άριστεράν του χείρα:

— Μωρέ γειά σου, Θανάση!... πάμε να σε κεράσω!!

Έπέστρεψε λοιπόν εις την ταβέρναν όπου εξώδευσε όλα του τα χρήματα, δια να άνταμαίψη τον έαυτόν του δια την άξιόμνημνοντον προξένου. Όχι Γιάννης, αλλά Γιαννάκης...

Ασύρματος Τηλέγραφος

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ — ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΕΣ

Τώρα τον χειμώνα, μαζί με τα χιόνια, μάς έρχονται τα κοράκια και τα ήμερολόγια. Τis παραμονές της πρωτοχρονιάς αυτήν την σκέψη έκαμα βλέποντας στον ξέθωρον ούρανό τα μαύρα κοράκια και κάτω στον χιονισμένο δρόμο τον έφημεριοδόλω. Διαπερνούσε τον δρόμο σάν σαγιτίτα, έβγαινε από κάθε πόρτα για νάμψη σ' άλλην, και σε κάθε μίαν άφινε το ήμερολόγιον της έφημεριδος του. Έτσι κάθε σπίτι και κατάσταση θαχη το δικό του.

Αυτό εινε το έπίσημον ήμερολόγιον, όπου ο χρόνος όλος φαίνεται με μιάς. Οι μήνες στέκονται ο ένας πίσω απ' τον άλλο σάν κολόνες συμμετρικές που βα-
στάζουν το όλον οικοδόμημα και οι χρονολογίες μοιάζουν σάν προσθέσεις. Καί όμως αυτά τα χαρτόνια που μυρίζουν ακόμη τυπογραφικό μελάνι και μάς δείχνουν τον χρόνο πέρα-πέρα, δεν μεγαλώνουν τη ζωή του γέρου κατά τρία δάκτυλα, αν τα μα-
ζέψης όλα από χρόνο σε χρόνο.

Από το ήμερολόγιον όμως εγώ προτιμώ τον ήμεροδείκτη, τον παραφωσκωμένο σάν τυφλοπυντικό, που ένα-ένα μάς γεννά τις μέρες και τους μήνες, που μάς κρύβει ως την τελευταία στιγμή την καινούργια χρονιά του κάτω από μίαν ώραία ζωγραφιά.

Οι μέρες πετούν σάν πεταλούδες, αλλά μία-μία κάθε φορά. Ο ήμεροδείκτης όμως ξαναγεννιέται κάθε τόσο, σάν τον άνθρωπο και κάθε που του ξεσχίζετε ένα φύλλο, σάς μαθαίνει μαζί με τη γιορτή σας και πώς ήταν ποτέ ένας Κριμαϊκός πόλεμος, πώς ο Ήλιος βρίσκειται τον Αϊγόκερω ή... κανέν άστείο του Έξαρχοπούλου.

Πλοίαρχος Νέμος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Άηληπισμένη Κόρη μαθούσα άργά ότι ο πατήρ μιάς φίλης της άπέθανε, έπευσε να της γράψη συλλυπητήριον, το όποιον ήρχιζεν ως έξης: «Η έπιστολή αυτή έρχεται, βεβαίως κατό-
πιν έορτής...»

Έστάλη υπό της Μελαχροινής Έλληνοπούλας

Νίαν ωροσεχώς εις την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ άρχίζει:

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ (CERVANTES)

ΔΙΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Με όρδοήκοντα ώραιотάτας εικόνας και γειοιογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Εϋριπίδου
την 18 Ιανουαρίου 1912

ΕΧΕΙΣ δίκην, Άθανάσιε Διάκε, το λάθος είνε σπουδαίον και πρέπει να διορθωθή. Ο μύθος «Χήνες», τον όποιον μετέφρασες, δεν είνε του Αισώπου, αλλά του Κριλώς, ζεν ήξεύω δέ κ' εγώ πώς έτυπώθη άλλο όνομα άντ' άλλου. Όσον δια το γλωσσικόν ζήτημα, να σου πω την άλήθεια: άλλο τόσο σιγαίνομαι κ' εγώ αυτά τα Άθήνα, Νοέβρης, Κυριακή κτλ. που τα συνειθίζουν τώρα-τώρα μερικολί νεο ποιητά. Τα θηλυκά όμως τριτόκλιτα, που ή Δημοτική τα κάμνει πρωτόκλιτα (άνοιξε, φύσε κτλ.) λογικόν είνε να γράφηται με η. Άν μερικοί, όπως εγώ, επιμένουν εις το ι. το κάμνουν δια να μην εξαφνίζεται το μάτι.

Τι κάμνουν οι Ζακυνθιοί και οι Κεφαλλήνες φίλοι μου; Άνυπομονή να λάβω ειδήσεις των μετά τον φοβερόν σεισμόν που έτράνταξε τα νησιά των. Πόσο θα έτράσαν οι καίρι-
νοί μου! Άλλ' άς ήμεθα εύχρηστοίμενοι αν εξώφλησαν μόνον με τον φόβον!...

Δεν είνε ανάγκη να μου όρκισθής, Έκκεν-
τρίκε, ότι έχεις ψύχαιιν μαζί μου και ότι καλε Σεβάσαν, όποτε άκούς το κουδούνι, κα-
ταβλίνεις τα 64 σκαλιά του σπιτιού σου δια να ιδής αν ήλθα... ω, αυτήν την ψύχαιιν την έχουν τόσα άλλα παιδιά! Και αυτά με την ίδιαν άνυπομονήσαν με περιμένουν...

Νά, πρώτο-πρώτο από τα σεισμοπαθή μέρη, μου ήλθε το γράμμα της: Υίλκης Στοργής. Έχόρευσεν αρκετά χωρίς να θέλη, το σπίτι της όμως δεν έπαθε τίποτε και έίμπορει ακόμη να κοιμάται μέσα με σχετικήν ήσυχίαν. Πάλι καλά!...

Άς είνε λοιπόν, Έθνικέ Παίδν, με τον καινούργιο χρόνο. Άλλά να μου γράψης τα-
κτικά και να λαμβάνης μέρος εις όλους τους Διαγωνισμούς. Όχι να μάψης πάλι μ' ένα γράμμα μονάκιδο!...

Τά ίδια άπαντώ και εις σε, Χαλασμέ Κό-
μον. Μίαν φοράν, ένα παιδί που ειχεν αυτό το ψευδώνυμον εις τον κύκλον μας, έγάλασε πραγ-
ματικώς τον κόσμον! Σ' εύχαριστώ δια τας ενεργείας, καθώς και ταδελφία σου.

Μη λέγης αάδύνατον, Βασιλεϋ των Ά-
δαμάντων! Τίποτε δεν είνε άδύνατον δι' ό-
ποιον έχει θέλησιν κ' έμπονήν. Άν έφαγα έπέμενες περισσότερες με αυτούς που σου ήρ-
νήσαν, θα έπείοντο να έγγραφουν, αφού μάστιχα έχουν και τα μέσα. Αυτό να ξεύρης δι' όλα τα πράγματα της ζωής και να μην άπελπίσας μετά την πρώτην ή δεύτεραν άπό-
πειραν. Πώς τα πέραςες με τους σεισμούς;

Όδυσσεϋ Άνδροῦτος, τα όνόματα των λυ-
τών, των όποιων αι λύσεις φθάνουν εις το γραφείον μου μετά την στοιχειοθέτησιν του φύλλου (Τρίτην ή Τετάρτην) δημοσιεύονται εις το έπόμενον. Μη γράψης λύσεις και άσκήσεις και γράμμα εις το ίδιον χαρτί. Καδέν χωριστά.

Το Έλληνικόν Ίδεώδες μου γράφει: «Προς μεγάλην χαράν του άδελφού μου δη-
μοσιεύεις και φέτος α' Αλούπην και Κουνέλην.

Άλλά και προς ιδικήν μου, διότι αυτό το μυ-
θιστορημάκι είνε τόσοσ ώραιον και χαριτω-
μένον, ώστε το προτιμώ από κάθε άλλο. ά-
στείον. Και τί συμπτώσεις!... Άλλά όχι! αυτό δεν το λέγω...

Η Μόνοσις μου γράφει: «Είδα ότι ο Δω-
δωραίος, εις την ΈΑντίθεσιν του, παίρνει ένα καλό κομμάτι από την Δύσιν μου, την όποιαν είχα την εύχαρίστησιν να ιδω δημο-
σιευομένην εις έν των φυλλαδίων του Ίουνίου. Του δίδει όμως καλήν συνέχειαν και δι' αυτό τον συγγραφέα. Είπέ του το.» Του το λέγω —και να ιδούμε τι θα πη.

Όραιός έπιστολός μου έστειλαν αυτήν την έδδομάδα και οι έξης: Άλέξανδρος Μαυρο-
κορδάτος, Όρως του 21, Περούς, Γεν-
ναϊώνυχος Έλληνίς και Έσπερος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Διάφορα του Περούς, του Τέλλου Άργα, του Ένα Χιωτάκι, της Λύ-
ρας του Όρφέως, του Σημαιοφόρου Έλλη-
νος. — Μεσάνυκτα του Έκκεντρίκου. — Χοίρος και όρως του Άθανασίου Διάκου. — Πουλίκι και Παιδάκι της Φυσιολάτρινος. — Τι διηγήθη το καλάμι της Γλυκείας Έλ-
πίδος. — Δυό λείψανα της Βόρας του Κα-
νάρη. — Ο άληθής πλούτος της Άγνώστου. — Η «Όνειροπόλος» της Μονόσεως. — Νύχτα του γεμίσματος του Έλληνικού Ίδε-
ώδους. — Μητέρα και Παιδί του Ζιζανίου του Άρσακείου. — Ανέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται: Εικόνα της Διαπλά-
σεως (το ύφος παραφορτωμένον). — Νυκτε-
ρινός περίπατος (πολύ κοινόν). — Ο Κλέ-
φτης (λανθασμένον στίχοι). — Ο Χειμώ-
ν (έντελως άτεχνον). — Ο Ψιττακός (γνω-
στόν, το έδομώσευσα και άλλοτε). — Σει-
σμός (κατώτερον του θέματος).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Όρίων. α (Γ.Γ.) Μα-
ραμένο Φούλι, κ. (Σ.Ε.) Ρόδου Μοσχοβό-
λημα, α. (Χ.Σ.) Κοσμοκράτειρα Έλλάς, α. (Χ.Ν.) Δάκρυ της Ήπειρου, κ. (έαρ.) Μο-
νήρης Όνειροπόλεις, κ. (σας είμαι γνωστή) Έλληνικόν Αίσθημα, α. (πόλος είμαι) Α-
σιατικόν Άκρογιάλι, α. (αν μ' εύρης) Δευ-
κοθέα κ. (Λ.Κ.) Επνθή Φοίβη κ. (Θ.Ρ.Π.) Δαρνοστεφής Σημαία, κ. (Παλαιά φίλη της Δ.) Άγαυιά, α. (Χ.Ρ.Θ.Σ.Χ.) Έλληνόπουλο της Ρωσίας α. (Χ.Ν.Α.Θ.Χ.) Ταπεινόν Ίον, κ. (Χ.Λ.Ν.Χ.Χ.) Έσπε-
ρος, α. (Π.Κ.) Νίκη του Παιωνίου, κ. (Ε.Κ.)

Ανανεώσεις ψευδώνυμων: Υδαίτιος Χάνος, α. Μόνοσις, κ. Σιληρά Πραγματι-
κότης, κ. Αύναμις της Θελήσεως, κ. Νικο-
λέτος Πετινδής, α. Δάφνης Στέφανος, α. Γενναϊώνυχος Έλληνίς, κ. Φοίβη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν: Ο Βασιλεύς των Αδαμάντων (0) με

Είμαι Ζακυνθία. — ή Έσμεράλδα (0) με Άπο-
λεσθεϊσαν Έλπίδα, Φυσιολάτρινά, Ποιμενίδα του Αίνου, Γλυκοχάραμα. — ή Ιδιότροπη Ξανθοῦλα (0) με Ίφιγένειαν, Ίσιδα, Έξό-
ριστον Αιθίδα, Ρομαίον. — ή Όρως του 21 (0) με Σιέλλαν Βιολάντη, Αιτικόν Δύσαν, Έλληνικήν Δόξαν, Κυκλάμιον του Άγροῦ. Γλυκειαν Έλπίδα, Μελάχραν. — το Ρόδου Μοσχοβόλημα (0) με Πανελλήνιον Πόδον, Λύραν Φεραίον, Θεάν Έλπίδα, Ρέμπειλον, Έχώ της Ήπειρου, Ρεζεντά, Ήβην. — ή Φυσιολάτρινς (0) με Όνειροπόλον Ψυχήν, Όρωίδα του 21, Άλατοαιανήν Μεξικάναν. — ο Χαλασμός Κόμον (0) με Περιστέραν του Νώε, Όρωίδα του 21, Δικηγόρον της Νεο-
λαίας, Τσοῦχραν, Κρητικοπούλαν. — ή Δάφνη με Δάφνης Στέφανον, Μαρομένην Καυέλιαν, Γλυκειαν Έλπίδα, Έχώ της Καρδιάς, Κρη-
τικοπούλαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Νέλκε (καλύμμα έστειλα). Φοίβην (έλαβα, εύχαριστώ). Αφροδίτην των Μεδίκων (εύ-
χαριστώ δια το ξεσπάθωμα). Μονογήτην Απολλωνα (έλαβα, εύχαριστώ). Ποριώτικην Λεμονιάν (έστειλα δύο καλύμματα). Τέλλον Άγραν (έστειλα έξι καλώς). Έλλάδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου (οί περι όν έρωτας δεν είνε και φρόντισε να τους έγγραφής). Μ. Ε. Μιχ. (ή παραγγελία σου εξετελέσθη: ώραιον τινόντι θα ήτο αν όλα τα φυλλαδία ήσαν δωδεκάσειδα, αλλά καθώς πολλάκις σάς είπα, αυτό εξαρτάται από την πρόβον του ξεσπαθώματος, δηλαδή από σάς τους ίδιους). Κάμεν (έστειλα, χάρω πολύ που σάς άρέσει τόσο ο «Πέτρος Ριονσαί»). Θα-
λασσομάταν (με γειά το Σήμα: το έλαβε: βέβαια). Θαλήν (αν έλεγα εις ένα-ένα τους λόγους της άπορρίψεως, δεν θα έκαμα άλλην δουλειάν! στέλνε πάντοτε καλλίτερα και μη σε μέλη). Γλυκειαν Έλλάδα (έλαβα, εύχα-
ριστώ). Γλυκειαν Έλπίδα (εύγε εις τα Έλ-
ληνόπουλα που είπαν τα Κάλανδα ύπερ του Έθνικού Στόλου). Ροδοδάκτυλον Ηώ (συγ-
χωρημένη! Συριανήν Λύραν (και έδώ ή έ-
ορτή των Θεοφανείων τελείται μεγαλοπρεπώς, έννοεί όμως ότι πάντοτε εις την θάλασσαν είνε μεγαλοπρεπέστερα). Άπολεσθεϊσαν Έλ-
πίδα (τας λύσεις αυτού του διαγωνισμού θα εξακολουθήσης να τας στέλλης με το ίδιον ψευδώνυμον που άρχισες). Δάκρυ της Ήπει-
ρου (έστειλα). Ν. Σακελλ. (δεν ένθυμούμαι και να έρευνήσω δεν έχω καιρόν). Έχώ των Άκοοκεραυνίων (βεβαίως έλήφθη και διεδι-
δάσθη το τετράδιόν σου). Βασιλευσαν της Κύπρου (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα). Α-
σπληγην Καρδιάν (με το Αύστριακόν του Σεβάτου στέλλονται πάντοτε: όποτε ή διευ-
θυσις σου θα είνε άνεπαρκής). Σημαιοφόρον Έλληνα (εύχαριστώ πολύ ή άδελφή σου έίμπορει να στέλλη μεταφράσεις: άλλ' έννοεί-
ται χωρίς εύθύναν, διότι μόνον αι κατάλλη-
λαι θα δημοσιεύονται). Λύραν του Όρφέως (εύχαριστώ πολύ δι' όλα γράφεις: γράφε τους γαιρετισμούς μου εις την εξαδέλφην σου και ειπέ της ότι την περιμένω). Γενναϊόν Έλλη-
νόπουλο (6 κ. Φ. σ' εύχαριστώ πολύ δια το ώραιον δελτάριον). Λύραν του Φεραίου (έ-
στειλα). Ασιατικόν Άκρογιάλι (ναί, δέκα λε-
πτά δια κάθε φυλλάδιον). Έλληνικόν Αίσθημα (εύχαριστώ δι' όλα γράφεις). Αηλιτισμένην Κόρην (έγει καλώς). Γλυκό Χαμόγελο (έλαβα εύχαριστώ: τί γίνεσαι με τους σεισμούς;). Παρήγορον Άγγελον (έστειλα εκ νέου). Φ. Αελ. (εις τα ψευδώνυμα ηρώτα: έγμώθεια). Ένα Χιωτάκι (έλαβα εύχαριστώ). Θεάν Έλ-
πίδα (έχεις πολύ λάθος, και στέλλε μου). Δωδωνάιον, κλπ. κλπ.

Εις σδας έπιστολάς έλαβα μετά την 18
Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

